

Hồi 8

Trọng Dụng Lục Tiểu Phụng

A

é núi bên này không có cỏ, đá núi lởm chởm, sắc bén như đao.

Hoa Quả Phụ bỗng ngừng lại, cúi đầu nhìn chân mình. Bàn chân bà ta nhỏ nhắn mềm mại, trong kẽ ngón chân bỗng có một tia máu tươi rướm ra.

- Bà không mang giày sao ?

- Không.

Hoa Quả Phụ còn đang cười:

- Trước giờ tôi rất ít khi đi ra ngoài.

Bà ta ngay cả giày cũng quên mang vào, đã theo chàng đi, lúc đi, bà ta chẳng đem theo gì cả !

- Anh chẳng muốn gì, chỉ muốn tôi theo anh. Tôi còn muốn gì nữa ?

Gương mặt của bà ta vì đau đớn mà nhợt nhạt đi, nhưng bà ta đang cười thật ôn nhu:

- Trên đời này còn có gì quý hơn là chân tình ?

Lục Tiểu Phụng nhìn bà ta, chàng cảm thấy có một thứ tình cảm mát lịm như con suối mùa xuân đang thấm vào lòng mình.

Chàng bỗng bà ta lên, bước qua đám núi đá lởm chởm.

Bà ta đang thì thầm bên tai chàng:

- Bây giờ chắc Tây Môn Xuy Tuyết đã cho là anh chết rồi, chỉ cần anh nguyện ý, mình nhất định sẽ tìm được nơi yên tĩnh sống hết cuộc đời, nhất định là không chỉ có một ngày.

- Tôi vốn quyết ý chết sống với lão Dao Bả Tử, nhưng tôi gặp anh.

Bà ta nói tiếp:

- Ông ta cũng không nhất định muốn giữ tôi lại, vì vậy tôi hy vọng anh vĩnh viễn sau này quên đi cái con người Hoa Quả Phụ, tôi họ Liễu, tên là Liễu Thanh Thanh.

Phía trước là một màu cỏ xanh, lá cây cũng xanh.

Lục Tiểu Phụng không đi ngay vào trong rừng, chàng chưa quên đây là khu rừng biết ăn thịt người.

Bọn họ ngồi xuống bên vách núi cạnh bìa rừng, trên bãi cỏ xanh xanh, có một đám lá rụng.

Đang còn mùa xuân, làm gì lại có lá rụng ?

Lục Tiểu Phụng nhặt một chiếc lá lên, chỉ nhìn qua nhìn lại một cái, lòng bàn tay của chàng đã ẩm ướt mồ hôi lạnh.

Liễu Thanh Thanh lập tức phát hiện ra nét mặt biến đổi của chàng, bà ta hỏi ngay:

- Anh thấy gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng chỉ vào cuống lá nói:

- Chiếc lá này không phải bị gió thổi rụng xuống.

Chỗ cuống lá bị đứt trông thật bằng phẳng và chính tề.

Liễu Thanh Thanh chau mày hỏi:

- Không phải gió, không lẽ là lưỡi kiếm ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không phải là lưỡi kiếm, mà là kiếm khí !

Liễu Thanh Thanh biến hẳn sắc mặt, thanh kiếm của ai có thể phát ra kiếm khí sắc bén như vậy ?

Lục Tiểu Phụng lại nhặt lên một cái lông, cũng bị kiếm khí chấn động rụng ra đó.

Ngoài rừng có chim chóc, chim chóc có thể ăn vào no bụng.

Nhưng thiên hạ còn có mấy người dùng được kiếm khí đánh rớt chim bay trên trời ? Trừ Tây Môn Xuy Tuyết ra còn ai bây giờ ?

Liễu Thanh Thanh không còn cười nổi:

- Y còn chưa bỏ đi sao ?

Lục Tiểu Phụng cười khở nói:

- Trước giờ y không phải là kẻ dễ dàng bỏ cuộc.

Liễu Thanh Thanh cúi đầu nói:

- Tôi biết y là hạng người thế nào, tôi có gặp y một lần.

Bà ta bỗng ngẩng đầu lên:

- Nhưng chúng mình cũng không phải sợ y, hai ta hợp sức lại, không lẽ không đối phó nổi một mình y ?

Lục Tiểu Phụng lắc lắc đầu.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Anh vẫn còn sợ y ? Tại sao ?

Lục Tiểu Phụng cũng cúi đầu, chàng buồn rầu nói:

- Bởi vì trong lòng tôi xấu hổ lắm.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh làm chuyện đó thật sao ?

Lục Tiểu Phụng than thở:

- Mỗi người ai cũng có lúc làm chuyện lầm lỗi.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Nhưng anh không phải là người hồ đồ.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Người không hồ đồ cũng không khỏi có lúc hồ đồ.

Gương mặt của Liễu Thanh Thanh càng âm đạm, bà ta nói:

- Anh nghĩ mình không ra khỏi khu rừng này ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy hiện tại chúng ta chỉ còn có một con đường để đi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Con đường gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Con đường quay đầu lại.

Liễu Thanh Thanh nhìn chàng kinh ngạc:

- Về lại U Linh Sơn Trang ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Bất kể ở đó có gì đang chờ tôi, xem ra còn hơn ở trong khu rừng này.

Trong hang núi vẫn còn mây mù lê thê mù mịt, quay về lại cũng như lúc đi ra, không dễ dàng tí nào.

Vách núi đối diện, một người đang đứng đó như đang tính cưỡi gió bay đi, chính là Câu Hồn sứ giả.

Tuy y không có mặt mũi, không có tên họ, nhưng y có tay, có kiếm ...

Kiếm nằm trong tay, kiếm đã được tuốt ra khỏi vỏ.

Y lạnh lùng nhìn Lục Tiểu Phụng nói:

- Người đã đi rồi còn trở về đây làm gì ?

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Bởi vì ta nhớ nhà.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Nơi đây không phải là nhà của người.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vốn là không phải, nhưng bây giờ phải vậy, bởi vì ta không còn chỗ nào để lại nữa.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Người nhìn thử trong tay ta có gì đây ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hình như là một thanh kiếm.

Câu Hồn sứ giả nói:

- Người thắng được thanh kiếm này trong tay ta, ta sẽ thả cho người qua.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta khuyên người đừng nên thử là hơn.

Câu Hồn sứ giả cười nhạt hỏi:

- Người có chắc thắng được ta không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta không chắc, ngay cả một phần cũng không chắc, nhưng ta chắc chắn tiếp người được mười chiêu.

Câu Hồn sứ giả hỏi:

- Tiếp được mười chiêu của ta thì được gì ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ta cũng chắc chắn trong vòng mười chiêu sẽ nhìn ra được vũ công và lai lịch của người.

Chàng lại cười lên một tiếng, rồi nói tiếp:

- Ta nghĩ chắc người không muốn cho ai biết lai lịch của mình.

Câu Hồn sứ giả câm miệng lại, bàn tay đang nắm thanh kiếm, gân xanh nổi lên chằng chịt như rắn độc.

Lục Tiểu Phụng chẳng thèm nhìn y tới nửa mắt, chàng ung dung đi qua bên cạnh tay kiếm của y, Liễu Thanh Thanh cũng chỉ còn nước đi theo.

Bàn tay y gân xanh đang chuyển động không ngớt, mũi kiếm cũng lóe lên hàn quang.

Lục Tiểu Phụng chẳng quay đầu lại, còn Liễu Thanh Thanh thì đã ướm nhẹ mồ hôi, bà ta nhìn được ra, toàn thân trên dưới của Lục Tiểu Phụng không có lấy một chút phòng bị, thanh kiếm ấy mà đâm ra, chỉ có tia sáng không ngớt rung động trên đầu mũi kiếm kia thôi, cũng đủ đã lấy mạng của chàng.

Nhưng Câu Hồn sứ giả cứ như vậy mà để chàng bước qua, đợi cho chàng đi xa rồi, thanh kiếm mới buông xuống.

Chỉ nghe có tiếng ngân lên, hỏa quang tứ tán, một khối đá núi đã bị thanh kiếm của y chém thành bốn mảnh.

Liễu Thanh Thanh lén quay lại nhìn một cái, cả sóng lưng ướm đầm mồ hôi.

Những tảng đá trong hòn núi này, tảng nào tảng đó cứng như thép nguội, dù có lấy búa rìu bén nhọn, cũng chắc gì chặt nó động đậy tí nào, nhát kiếm đó lực lượng quả thật kinh hồn đáng sợ.

Đi một hồi thật lâu, bà ta mới nhẹ nhẽ thở phào ra nói:

- Anh có thấy nhát kiếm đó không ?

Lục Tiểu Phụng hững hờ nói:

- Cũng chẳng có gì đáng kể.

Liễu Thanh Thanh nhin không nổi phải hỏi:

- Kiếm pháp như thế nào mới là đáng kể ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhát kiếm đó có thể tùy tiện ung dung thu lại, mới được coi là đáng kể.

Lúc này Câu Hồn sứ giả đang cơn thịnh nộ, chân lực phát động tụt vào mũi kiếm, làm như cung đã kéo thẳng ra, không thể nào không buông ra, vì vậy nhát kiếm đánh ra, oai thế tự nhiên là kinh người.

Nhưng đó cũng chứng minh được, y còn chưa thể khống chế được cơn giận của mình, chân lực còn chưa thu phát được như ý muốn, nếu thu được nhát kiếm ấy lại, mới chân chính đã đi đến mức lưu hỏa thuần thanh.

Liễu Thanh Thanh là hậu duệ con nhà danh môn, dĩ nhiên là hiểu được cái đạo lý đó, nhưng bà ta còn nhin không được muốn hỏi:

- Dù nhát kiếm đó chẳng đáng kể gì, như nếu đem đối phó với anh, anh có thể tránh khỏi không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Anh nắm chắc trong tay y sẽ không giết anh sao ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cũng không.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Nhưng hình như anh chẳng màng tí gì.

Lục Tiểu Phụng cười cười nói:

- Một người không có đường để đi, làm chuyện gì đại khái cũng có chút mạo hiểm.

Liễu Thanh Thanh thở ra, bà ta còn chưa kịp mở miệng nói thêm, bèn thấy một người mặc áo bào xám, đội nón bằng lá trúc, chấp tay sau lưng, đang ung dung đi đằng trước.

- Lão Dao Bả Tử !

Lục Tiểu Phụng la lên một tiếng, không thấy lão ta trả lời, chàng tính rượt theo, người áo bào xám đáng đi có vẻ ung dung như dạo bước, nhưng chàng cứ rượt hoài không kịp.

Đợi đến lúc chàng chuẩn bị bỏ cuộc, người áo xám phía trước bỗng nói:

- Nhất định ngươi không phải là người đem sinh mạng mình ra mạo hiểm, ngươi biết y sẽ không giết ngươi, ngươi biết chắc trong tay.

Lục Tiểu Phụng không phủ nhận, chàng cũng không thể phủ nhận.

Chàng bỗng phát hiện ra bất cứ chuyện gì cũng khó mà qua mắt được Lão Dao Bả Tử.

Lão Dao Bả Tử lại hỏi:

- Ngươi dựa vào đâu mà nắm chắc trong tay vậy ?

Lục Tiểu Phụng chỉ còn biết nói thật:

- Tôi nhìn ra được gương mặt của y là do bị lưỡi kiếm chém đứt, kiếm pháp như y, trên đời này chỉ có một người có thể làm được chuyện đó.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Chính y !

Lão Dao Bả Tử cười nhạt.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Y thà hủy mặt mình đi, cũng không muốn để người khác nhận ra mình, dĩ nhiên cũng sẽ không muốn để tôi nhận ra lai lịch của y, vì vậy tôi mới dám chắc y sẽ không xuất thủ.

Lão Dao Bả Tử bỗng quay phắt đầu lại, nhìn dính vào chàng, ánh mắt dưới chiếc nón trúc, xem ra còn bén hơn cả lưỡi đao:

- Người chắc chắn như vậy, có phải là vì người đã đoán ra y là ai ?

Lục Tiểu Phụng gượng cười lên một tiếng nói:

- Tôi chỉ bất quá sức nghĩ đến một chuyện.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Hai mươi năm trước, tay kiếm khách nổi danh nhất của Vũ Dương là Thạch Hạc, người rất có hy vọng kế thừa ngôi chưởng môn cũng là y, nhưng đến khi y sắp tiếp chưởng môn hộ, đêm trước đó, giang hồ bỗng nhiên truyền bá tin tức y đã bị bạo bệnh chết. Lúc đó y còn đang tráng niên, một người trung niên công lực kiêm cả ngoại và nội như y, tại sao lại chết vì bạo bệnh ?

Lục Tiểu Phụng lại nói:

- Vì vậy người trong giang hồ không khỏi có chỗ nghi ngờ đến cái chết của y, đương thời tiếng đồn rầm rĩ, có người thậm chí còn nói bởi vì y không giữ gìn thanh quy, bị trục xuất ra khỏi môn hộ, vì vậy mới phần uất tự tận, nhưng tôi thì nghĩ rằng, y còn sống trên thế gian, chỉ bất quá không mặt mũi gì nhìn người khác.

Lão Dao Bả Tử yên lặng nghe, đợi chàng nói xong, lão mới lạnh lùng nói:

- Người cũng không nên gặp ta lại lần nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Nhưng tôi cũng biết ông nhất định không giết tôi.

Lão Dao Bả Tử gần giọng hỏi:

- Người dựa vào đâu mà nói vậy ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi biết hiện tại ông đang cần người, ông cũng đã biết tôi là một người rất hữu dụng.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Tại sao ta lại phải dùng người ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Muốn làm chuyện lớn, nhất định phải dùng người hữu dụng.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Người nghĩ rằng ta muốn làm chuyện lớn ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Muốn sáng lập sự nghiệp phải hao tổn không biết bao nhiêu nhân tài vật lực, muốn duy trì lại càng không dễ, dù cho ông có hiệp ước mỗi người phải đóng mười vạn lượng, cũng chắc gì trả được cho bạn bè của ông, dù có kiếm được chút ít, đối với một người như ông, chẳng vì một chút tiền tài ấy mà đi phí bao nhiêu đó khổ tâm.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Cứ nói tiếp.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Vì vậy tôi đoán chắc là ông làm vậy, nhất định là có mưu đồ, lấy tài trí của ông, mưu đồ ấy dĩ nhiên là rất lớn lao.

Lão Dao Bả Tử lạnh lùng nhìn chàng, ánh mắt càng sắc bén, lão bỗng quay người lại nói:

- Theo ta.

Cuối con đường nhỏ quanh co, là một căn nhà đá hình dạng rất đơn sơ cổ lão, bên trong thậm chí còn làm người ta cảm thấy lạnh lẽo, âm u, hiển nhiên thường thường không có ai ở đây.

Nhưng hiện tại, trong nhà đang có ba người đang đợi, ba người đã từng chết đi rồi.

Câu Tử, Biểu Ca, Quản Gia Bà, ba người đó đang đứng bên cạnh một tấm phướng chỗ thần án, gương mặt đang lộ một nụ cười không hảo ý tí nào, mắt thì liếc liếc Lục Tiểu Phụng.

Lục Tiểu Phụng tuy đã ráng sức không chế lấy mình, chàng vẫn còn không khỏi giật nảy mình lên.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Hiện tại chắc người đã hiểu hết mọi chuyện ?

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Tôi không hiểu, không hiểu chút gì cả.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Chuyện này từ đầu tới đuôi vốn là một cái bẫy rập.

Lục Tiểu Phụng còn chưa hiểu.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Bọn họ làm như vậy, là do ta an bày cả, bởi vì ta chỉ bất quá muốn thử người một chút.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Ông nghi ngờ tôi là kẻ gian tế đến đây nằm vùng ?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Bất cứ ai ta cũng nghi ngờ, những người nơi đây đều đã được khảo nghiệm kỹ càng, Cố Phi Vân giết người đó chính là những kẻ không qua nổi cuộc khảo nghiệm.

Lục Tiểu Phụng rút cuộc hiểu ra:

- Ông cố ý thả tôi đi, là để thử xem, có phải tôi bị Tây Môn Xuy Tuyết bức cho không còn đường nào đi thật không.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Nếu người không quay đầu lại, lúc này đã chết trong khu rừng ăn thịt người ấy rồi.

Lục Tiểu Phụng thở ra nói:

- Ông cũng tính đúng là tôi sẽ đem Liễu Thanh Thanh đi, sẽ đúng dịp cho bà ta giết tôi.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Đây là chuyện ra ngoài ý liệu, nếu người không quay đầu lại, bà ta cũng phải chết theo người.

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi quay đầu lại, Liễu Thanh Thanh cũng đang chăm chú nhìn chàng.

Hai người không mở miệng ra, bất kể có muốn nói gì, đều đã nói hết qua cái nhìn nhau đó.

Vì vậy bà ta không oán trách, chàng cũng không áy náy.

Trên đời này, vốn có những thứ tình cảm kỳ diệu như vậy, không cần phải oán trách, không cần phải áy náy.

Lão Dao Bả Tử nhìn bọn họ, đợi cho đến lúc Lục Tiểu Phụng quay đầu lại rồi, lão mới chậm chậm nói:

- Hiện tại người có hiểu tại sao ta phải làm vậy không ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu nói:

- Ông muốn thử xem, tôi có đáng trị giá cho ông dùng được không.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người thật không tệ.

Giọng của lão bỗng biến ra hoà hoãn:

- Vũ công và cơ trí của người không tệ, nhưng quan trọng nhất là người không nói láo trước mặt ta.

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Nếu biết rõ ràng là nói dối cũng không được, hà tất phải nói dối.

Lão Dao Bả Tử nói:

- Người là người thông minh, ta thích người nào thông minh, vì vậy từ đây về sau, người là kẻ thân tín của ta, chỉ cần người đừng ra khỏi sơn trang này, tùy người muốn làm gì cũng được, ta tin là người thông minh như người, nhất định sẽ không làm chuyện ngu xuẩn.

Lão quay đầu lại phân phó Quản Gia Bà:

- Truyền lệnh ra, tối nay ta muốn mở tiệc khoản đãi y.

Quản Gia Bà lui rồi, Biểu Ca và Câu Tử cũng đi theo.

Lão Dao Bả Tử bỗng nói:

- Nhà của người đã tan nát, từ đây về sau, người dọn lại ở với Thanh Thanh.

Lục Tiểu Phụng ngần ngừ, chàng gượng cười một tiếng nói:

- Ông ...

Lão Dao Bả Tử không để chàng nói tiếp, lão lại nói:

- Ta đã già rồi, người già dễ quên nhiều chuyện.

Lão đứng dậy, quay người đối diện với thần án có tấm màn rủ phía trước, chậm chậm nói:

- Có một chuyện ta còn chưa quên được, đến lúc đó, ta nhất định sẽ cho người biết.

Lục Tiểu Phụng không nói gì thêm, chàng biết lời Lão Dao Bả Tử nói ra là mệnh lệnh.

Rượu thịt ê hề mà tinh trí, rượu có tới mười hai loại, hình thức buổi tiệc cũng rất cổ nhã, mười tám bàn tiệc bày thành nửa chữ khẩu, lão Dao Bả Tử ngồi chính giữa, bên trái của lão là Lục Tiểu Phụng.

Mọi người đều nhìn Lục Tiểu Phụng với cặp mắt khác hẳn hai ngày trước, không những chàng là tân khách của buổi tiệc, chàng còn là kẻ thân tín của Lão Dao Bả Tử.

Người đầu tiên đứng lên kính rượu chàng là Câu Tử Hải Kỳ Khoát, sao đó là Độc Cô Mỹ.

Chỉ có Diệp Linh là thủy chung vẫn không thèm nhìn chàng, bởi vì bên cạnh chàng còn có Liễu Thanh Thanh.

Mụ quả phụ ăn thịt người này hình như cũng biến hẳn, biến ra thành yên lặng và rất ôn nhu.

Lão Dao Bả Tử vẫn cứ đội cái nón bằng trúc, ngay cả Lục Tiểu Phụng ngồi bên cạnh lão, cũng hoàn toàn không thấy mặt mũi lão ra sao.

Lão ăn rất ít, uống lại càng ít, nói cũng không nhiều, nhưng bất cứ người nào nhìn vào lão, ánh mắt đều lộ vẻ phục tùng và tôn kính.

Người trong tiệc nhiều hơn mấy bữa trước, tất cả cộng lại có tới năm mươi chín người, tuy Lục Tiểu Phụng không quen biết đại đa số trong đó, nhưng chàng có thể tưởng tượng ra, những người này năm xưa nhất định đều có một lai lịch huy hoàng, không phải là gia tài cự phú, con nhà thế gia, thì cũng là vũ lâm hào kiệt bá chủ một vùng, không những thân phận rất cao, vũ công nhất định không tệ, nếu không ắt hẳn là không có tư cách đến được cái U Linh Sơn Trang này.

- Có phải mọi người đã đến đông đủ ?

Lục Tiểu Phụng hỏi nhỏ.

- Chỉ có hai người không lại.

Liễu Thanh Thanh cũng thì thầm trả lời:

- Một người là Câu Hồn sứ giả, trước giờ y không gần ai cả.

- Còn người kia là ai ?

- Chị của Diệp Linh, tên là Diệp Tuyết.

Liễu Thanh Thanh nói:

- Cô ta thích săn bắn, thường thường đi cả mười ngày mới về.

- Tại sao cô ta được tự do ra vào như vậy ?

- Đó là Lão Dao Bả Tử cho phép đó.

Liễu Thanh Thanh đang cười nhạt:

- Cô ta là một thứ quái vật, cô ta muốn làm gì, trước giờ chưa một ai dám ngăn cản, dù cho ở nơi đây, cô ta cũng chưa từng nói chuyện với ai.

- Tại sao ?

- Tại vì cô ta cho là mình hay hơn người khác nhiều.

Liễu Thanh Thanh hiển nhiên không thích nói đến người này, lại càng không muốn Lục Tiểu Phụng bàn tới cô, thật ra bọn họ cũng không cách nào nói tiếp, vì bọn họ vừa nhắc đến Tào Tháo, Tào Tháo đã đến ngay.

Bỗng nhiên, một con báo từ ngoài cửa bay vào, rớt xuống bàn trước mặt bọn họ.

Diệp Tuyết đi theo một lượt với con báo đó, con báo rớt xuống, Lục Tiểu Phụng bèn thấy cô.

Người cô cũng như báo vậy, mỹ lệ, lạnh lẽo, tàn bạo, chỉ có một thứ không giống, con báo thì đã chết, chết dưới tay cô.

Đã có mười ba con báo chết dưới tay cô, báo trong hang núi vùng phụ cận hầu như toàn bộ đã chết dưới tay cô.

Cô thích săn bắn, lại càng thích săn báo.

Tại sao người ta cứ thích đi săn bắn giết chóc đồng loại của mình ?

Trong những con thú dữ, hung hãn nhanh nhẹn, khó đối phó nhất là con báo.

Dù là thợ săn kinh nghiệm đầy mình, nhất định cũng không dám một mình đuổi bắt một con báo, hầu như không ai dám đi làm cái chuyện ngu xuẩn mà nguy hiểm đó.

Không những cô dám làm, cô còn đã làm được nữa.

Cô là một người đàn bà thâm trầm sống về nội tâm, nhưng cô săn báo, cô xem ra thật mỹ lệ và nhu nhược, nhưng lại nhanh nhẹn tàn bạo như báo.

Cái tính cách nhiều phức tạp và mâu thuẫn đó, lại càng làm cho cô có một thứ mỹ lực thật kỳ dị.

Ngay cả Lục Tiểu Phụng trước giờ cũng chưa từng thấy qua một người đàn bà nào như vậy, chàng nhìn cô, cơ hồ quên mất Liễu Thanh Thanh bên cạnh.

Nhưng Diệp Tuyết thủy chung vẫn nhìn chăm chăm vào Lão Dao Bả Tử, gương mặt trắng bệch, cặp môi trắng bệch, cô bỗng hỏi:

- Ông có biết anh tôi chết rồi không ?

Lão Dao Bả Tử gật gật đầu.

Diệp Tuyết nói:

- Ông có biết ai giết y không ?

Lão Dao Bả Tử lại gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Ai ?

Lục Tiểu Phụng bỗng dừng thót bụng lại, một người đàn bà săn báo vì báo thù, chuyện gì cũng làm được.

Chàng không muốn làm một con báo bị săn đuổi.

Nhưng câu trả lời của Lão Dao Bả Tử làm cho chàng bất ngờ:

- Tây Môn Xuy Tuyết.

Gương mặt của Diệp Tuyết càng trắng bệch, hai bàn tay cô nắm chặt lại.

Lão Dao Bả Tử chậm chậm nói:

- Chắc cô nhớ, anh cô đã có nói trước, nếu y chết về tay của Tây Môn Xuy Tuyết, nhất định không ai được báo thù cho y, bởi vì đó là một trận quyết chiến công bình.

Cũng vì y không muốn người đi báo thù cho y lại chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết đang run rẩy cặp môi, bàn tay đang nắm chặt lại cũng run lên, cô bỗng ngồi xuống, ngồi bệch ra mặt đất nói:

- Đem rượu lại đây.

Người đem rượu lại cho cô là Quản Gia Bà, y mở nắp một thùng rượu mới nguyên ra.

Diệp Tuyết chẳng thềm liếc y nửa mắt, cô lạnh lùng nói:

- Tốt nhất người đi xa xa một chút, càng xa càng tốt.

Quản Gia Bà đi thật, đi thật xa.

Diệp Tuyết nói:

- Ai lại uống rượu với ta ?

Hải Kỳ Khoát giành lấy:

- Có tôi.

Diệp Tuyết nói:

- Người không xứng.

Lão Dao Bả Tử bỗng vỗ vỗ vào vai Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng chậm chậm đứng dậy bước lại.

Diệp Tuyết rút cuộc nhìn chàng một cái:

- Người là Lục Tiểu Phụng ?

Lục Tiểu Phụng gật gật đầu.

Diệp Tuyết hỏi:

- Người uống rượu được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Được.

Diệp Tuyết nói:

- Tốt, đem chén lớn lại đây, chén lớn đó.

Chén rất lớn, cô uống một chén, Lục Tiểu Phụng uống một chén, cô không nói chuyện, Lục Tiểu Phụng cũng không mở miệng, cô không nhìn Lục Tiểu Phụng, Lục Tiểu Phụng cũng không nhìn cô.

Hai người cứ như vậy ngồi đối diện với nhau, tôi một chén, anh một chén.

Một chén ít nhất cũng tám lạng.

Mười chén uống xong, gương mặt cô vẫn còn chưa đổi sắc.

Đợi đến lúc uống sạch thùng rượu rồi, cô bèn đứng dậy đi luôn một mạch chẳng quay đầu lại, chẳng nói thêm một lời nào.

Lúc Lục Tiểu Phụng đứng dậy, đầu của chàng đã có bề choáng váng.

Lão Dao Bả Tử hỏi:

- Thế nào ?

Lục Tiểu Phụng cười khỏ nói:

- Tôi không ngờ tử lượng của cô ta khá như vậy, thật không ngờ.

Lão Dao Bả Tử bỗng thở ra nói:

- Ta cũng không ngờ, trước giờ ta chưa thấy nó uống rượu bao giờ.

Lục Tiểu Phụng giật mình:

- Ông cũng chưa thấy qua ?

Lão Dao Bả Tử nói:

- Chưa ai thấy bao giờ, đây là lần đầu tiên nó uống đấy.

Đối với một người đã uống ngất ngư choáng váng mà nói, trên đời này không có thứ gì quyến rũ hơn bằng cái giường, huống gì cái giường đó lại rất rộng, rất thoải mái.

Chỉ tiếc là có người cứ nhất định không chịu để chàng thoải mái nằm yên trên giường.

Vừa bước vào nhà, Liễu Thanh Thanh đã đi tìm ngay một thùng rượu, ngồi bệch xuống đất hỏi:

- Ai lại uống rượu với ta ?

Lục Tiểu Phụng nhìn trước, nhìn sau, nhìn trái, nhìn phải, rồi cười khỏ nói:

- Trong nhà này hình như chỉ có mình tôi.

Liễu Thanh Thanh hỏi:

- Người uống rượu được không ?

Lục Tiểu Phụng nói:

-Tôi không uống có được không ?

Liễu Thanh Thanh nói:

- Không được.

Lục Tiểu Phụng chỉ còn nước ngồi bệch xuống đất uống với bà ta, lúc chàng ngồi xuống, là đã muốn say rồi.

Chàng say thật.

Đợi đến lúc chàng tỉnh lại, Liễu Thanh Thanh không còn trong nhà, một mình chàng nằm trên giường, ngay cả đôi giày cũng còn chưa tháo ra, đầu thì nhức như bị búa chẻ ra từng mảnh một.

Chàng không muốn ngồi dậy, cũng ngồi dậy không muốn nổi, nhưng ngoài cửa sổ lại có người đang kêu réo.

Cửa sổ mở ra, người bên ngoài là Độc Cô Mỹ:

- Ta đã lại ba lần rồi, thấy người ngủ say quá, không dám gọi người dậy.

- Ông tìm tôi có chuyện gì ?

- Cũng chẳng có chuyện gì, chỉ bất quá lâu ngày không gặp, muốn trò chuyện lai rai.

Bất kể ra sao, lão ta cũng là bạn bè, bạn bè lại tìm Lục Tiểu Phụng chuyện trò lai rai, dù chàng có nhức đầu đến vỡ tung cả ra, chàng cũng không từ chối.

- Tốt nhất chúng ta nên ra ngoài dạo lòng vòng, ta sợ gặp cái vị Hoa Quả Phụ đó.

Bên ngoài vẫn còn có sương mù, sương mù lạnh lẽo và ướt át, nhưng đối với một người say rượu còn chưa tỉnh, lại rất có ích.

Thương thế của Độc Cô Mỹ tuy đã thuyên giảm nhiều lắm, nhưng xem ra hình như lão đang có tâm sự.

- Thật ra ta đã tính tìm người từ lâu, nhưng ta sợ người nổi nóng lên.

- Tại sao tôi nổi nóng ?

- Bởi vì bọn Câu Tử là do ta giới thiệu cho người, thật tình ta không biết bọn họ tính hại người.

Lục Tiểu Phụng bật cười:

- Dĩ nhiên là ông không biết, ông là bạn của tôi, ông giúp đỡ tôi trước giờ.

Độc Cô Mỹ chân chữ một lát, rốt cuộc lão thu hết can đảm nói:

- Nhưng tối hôm qua, ta lại làm một chuyện sai lầm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Chuyện gì ?

Độc Cô Mỹ nói:

- Tôi hôm qua ta cũng say quá, hồ đồ tiết lộ ra chuyện bí mật, hiện tại ba người bọn họ đều biết Diệp Cô Hồng bị chết dưới tay người.

Ba người bọn họ, dĩ nhiên là Biểu Ca, Câu Tử và Quản Gia Bà.

Lục Tiểu Phụng cười không nổi.

Tuy chỉ gặp mặt một lần, chàng rất hiểu con người của Diệp Tuyết, dĩ nhiên chàng lại càng hiểu Diệp Linh.

- Nghe nói nơi này, hai chị em đó đều khó chọc vào lắm, bọn họ mà biết được chuyện này, nhất định sẽ lại liều mạng với người !

Độc Cô Mỹ nói năng rất uyển chuyển:

- Tuy người không sợ gì, nhưng cây thương trước mắt dễ tránh, ám tiễn khó phòng bị lắm, vì vậy ...

- Vì vậy làm sao ?

- Vì vậy người nên nghĩ cách bịt miệng bọn họ lại.

Lục Tiểu Phụng lại bật cười. Chàng đã hiểu ý của Độc Cô Mỹ:

- Ông muốn tôi thân thiện với bọn họ một chút, đừng chống đối bọn họ, nếu bọn họ có chuyện gì tìm tôi, tôi cũng không nên từ chối.

Độc Cô Mỹ nhìn chàng, lão bỗng dùng sức nắm chặt lấy tay chàng nói:

- Ta làm chuyện không phải với người.

Nói có bảy chữ đó thôi, lão bèn đi mất, nhìn cái bóng sau lưng của lão từ từ biến đi, Lục Tiểu Phụng đoán không ra người này rốt cuộc là bạn của mình hay không, hay là tùy thời tùy lúc đều chuẩn bị bán đứng bạn bè.

Hiện tại chàng chỉ có thể xác định được một chuyện, Câu Tử nhất định sẽ lại tìm chàng.

Lại là chuyện gì bây giờ ? Chàng ngay cả nghĩ cũng không dám nghĩ, cũng không công đâu đi nghĩ, bởi vì chính ngay lúc đó, một làn kiếm quang như điện xẹt, đâm lại hướng chàng đứng.

Bấy giờ Độc Cô Mỹ đã đi lâu rồi, chàng cũng đã đi một đoạn đường gần về lại chỗ dãy nhà của Liễu Thanh Thanh.

Ánh kiếm từ phía sau mái ngói đâm lại, không những nhanh nhẹn, mà còn rất chính xác.

Không những chính xác, mà còn rất cay độc.

Chàng không ngờ nơi đây còn có người muốn ám toán mình, chàng cơ hồ đã hoàn toàn không còn chỗ để tránh né đỡ gạt.

May mà chàng là Lục Tiểu Phụng, may mà chàng còn có tay.

Chàng đột nhiên thò hai ngón tay ra kẹp một cái.

Trên đời này có hàng ngàn hàng vạn người, mỗi người đều có tay, mỗi bàn tay đều có ngón.

Nhưng hai ngón tay của chàng lại chắc chắn là có giá trị nhất, bởi vì hai ngón tay ấy đã cứu mạng chàng không biết bao nhiêu lần.

Lần này cũng không ngoại lệ.

Ngón tay vừa kẹp lại, lưỡi kiếm đã dính cứng giữa ngón tay.

Lưỡi kiếm lạnh ngắt, kiên cường mạnh mẽ, vẫn không giựt ra khỏi được hai ngón tay của chàng, chàng ngẩng đầu lên, bèn thấy một cặp mắt mỹ lệ mà tàn bạo.

Diệp Tuyết đang nhìn chàng.

Lục Tiểu Phụng đang thở ra trong bụng, chàng cười khổ hỏi:

- Cô đã biết rồi sao ?

Diệp Tuyết lại nhìn chàng dăm dăm một hồi, mới chầm chậm gật đầu nói:

- Hiện tại ta mới biết, Lục Tiểu Phụng quả không hổ là Lục Tiểu Phụng, tốt cuộc ta không tìm lắm người.

Giọng nói của cô không có chút gì thù hận, Lục Tiểu Phụng lập tức hỏi dò:

- Cô tìm tôi ? Có phải là tìm tôi để giết không ?

Diệp Tuyết nói:

- Ta chỉ bất quá muốn xem cái chiêu tuyệt kỹ vang danh thiên hạ của người ra sao, nếu người đỡ được chiêu kiếm của ta, người là người ta muốn tìm.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Nếu tôi chết dưới lưỡi kiếm của cô thì sao ?

Diệp Tuyết nói:

- Thì cũng đáng thôi.

Lục Tiểu Phụng không nhịn nổi phải cười khổ.

Chàng vẫn còn chưa chết, dĩ nhiên chàng phải hỏi:

- Hiện tại tôi là người cô đang tìm chưa ?

Diệp Tuyết gật gật đầu nói:

- Anh theo tôi.

Đi hết con đường nhỏ quanh co, xuyên qua một khu rừng âm u, rồi lại đi qua một trái núi, đã nghe được tiếng nước chảy.

Nước chảy không gấp lắm, chảy tới nơi đây rồi đổ vào một cái hồ nhỏ, bốn bề núi non xanh biếc, sương mù cũng bớt đi, nếu một người được ngồi bên hồ nửa ngày trời, nhất định sẽ quên được bao nhiêu là buồn phiền.

- Không ngờ trong U Linh Sơn Trang cũng có một nơi mỹ lệ yên tĩnh như vậy.

Con nít thường thường hay có một khoảng trời đất nho nhỏ bí mật của riêng chúng nó, nơi đây hiển nhiên là của Diệp Tuyết.

Tại sao cô lại đem Lục Tiểu Phụng lại đây ?

- Cô muốn tôi làm gì vậy ?

Lục Tiểu Phụng nhin không nổi mở miệng hỏi.

Diệp Tuyết đứng bên hồ, nhìn về dãy núi xa xa, cô xoa nguyên mái tóc mềm mại như sợi cho rút xuống hai bên bờ vai.

Giọng nói của cô cũng nhẹ nhàng bình tĩnh như mặt nước, nhưng những lời cô nói làm người ta giật nảy cả mình lên, cô nói:

- Tôi muốn anh làm chồng của tôi.

Lục Tiểu Phụng cảm thấy hô hấp của mình như bị ngừng lại.

Cô xoay người lại nhìn chăm chú vào chàng, ánh mắt trong suốt mà sáng rỡ, như mặt nước hồ.

- Tôi vẫn còn là xử nữ.

Cô lại nói tiếp:

- Trước giờ chưa có người đàn ông nào chạm vào người tôi.

Cô lại bảo đảm:

- Tôi lấy anh rồi, nhất định cũng sẽ không để ai khác phạm vào tôi.

Lục Tiểu Phụng hít vào một hơi thật sâu, chàng nói:

- Tôi tin được.

Diệp Tuyết hỏi:

- Anh bằng lòng rồi ?

Lục Tiểu Phụng gượng cười lên một tiếng nói:

- Dĩ nhiên cô còn có điều kiện bắt tôi phải làm.

Diệp Tuyết nói:

- Chuyện tôi nhờ anh làm cũng có lợi cho anh nữa.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Ít ra cô cũng phải cho tôi biết đó là chuyện gì.

Ánh mắt ôn nhu của Diệp Tuyết bỗng lóe lên một tia sắc bén như lưỡi dao, chỉ có hận thù mới bén nhọn đến như vậy.

- Tôi muốn anh giúp tôi đi giết Tây Môn Xuy Tuyết.

Lục Tiểu Phụng không phản ứng gì cả, lời yêu cầu đó không nằm ngoài ý liệu của chàng.

Diệp Tuyết nói:

- Nếu chúng ta tìm ra hắn, nhất định hắn sẽ lại giết anh, bởi vì hắn không muốn cho anh cơ hội thứ hai để chạy trốn.

Lục Tiểu Phụng cười khổ nói:

- Các người khỏi cần tôi phải đi tìm y, chỉ cần tôi thò đầu ra ngoài hang núi, y lập tức sẽ tìm lại ngay.

Diệp Tuyết nói:

- Tôi biết, nếu tôi muốn đi tìm hắn, nhất định sẽ khốn khổ vô cùng, nhưng nếu muốn hắn lại đây tìm, chỉ có nước để hắn lại tìm anh, vì vậy tôi mới chọn anh.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cô muốn tôi làm lạc hướng chú ý của y, rồi cô sẽ có cơ hội giết y ?

Diệp Tuyết không hề phủ nhận, cô nói:

- Nhất định hắn sẽ không chú ý đến tôi, bởi vì hắn hận anh, cũng bởi vì hắn không biết tôi là ai, chỉ cần anh giữ cứng lưỡi kiếm của hắn lại, tôi nhất định sẽ giết được hắn.

Lục Tiểu Phụng hỏi:

- Còn nếu tôi hụt tay thì sao ?

Diệp Tuyết nói:

- Đối phó với Tây Môn Xuy Tuyết, vốn là một chuyện nguy hiểm, nhưng tôi đã nghĩ kỹ lắm rồi, chỉ cần anh bằng lòng, chúng ta có đến bảy phần thành công.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Không chừng cơ hội của cô không chỉ tới bảy phần thôi, cô có thể chờ lúc lưỡi kiếm của y còn dính trong lồng ngực của tôi, mà thừa cơ giết được y.

Chàng cười cười, nụ cười thật chua chát:

- Cái điểm đó dĩ nhiên cô đã nghĩ tới, vì vậy cô mới bảo đảm với tôi, sau này sẽ không để cho ai đụng tới cô, bởi vì cô muốn tôi an lòng mà chết.

Diệp Tuyết cũng không phủ nhận.

- Đúng là tôi có nghĩ đến điểm đó, cơ hội của anh thật tình không lớn lắm, tôi cũng biết trước giờ anh là thứ bài bạc, chỉ cần đánh cuộc được hứng thú, nhất định anh sẽ đánh vào.

Ánh mắt của cô lại càng thâm trầm như biển sâu, cuốn hút lấy ánh mắt của Lục Tiểu Phụng.

Một hồi thật lâu, chàng mới dời được ánh mắt ra khỏi, chàng lập tức phát hiện ra, cô hoàn toàn lỏa thể.

Núi xanh xanh biếc, mặt hồ trong suốt, cô đứng yên lặng ở đó, dáng dấp kiều ngạo mỹ lệ không sao nói được.

Cô đáng được kiều ngạo, bởi vì tấm thân xử nữ của cô quả thật không có chút tì vết.

Cô nhìn Lục Tiểu Phụng, một hồi thật lâu, rồi mới chầm chậm nói:

- Chỉ cần anh bằng lòng, hiện tại tôi là của anh.

Giọng nói của cô cũng đầy vẻ tự tin, cô tin rằng trên đời này nhất định không có người đàn ông nào cự tuyệt được cô.

Hô hấp của Lục Tiểu Phụng đã ngưng hẳn, một hồi thật lâu chàng mới mở miệng được ra:

- Tôi mà từ chối cô, nhất định sẽ có nhiều người cho là tôi điên, nhưng tôi ...

Đồng tử của Diệp Tuyết thu lại:

- Nhưng anh từ chối ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Tôi chỉ bất quá muốn cho cô biết một chuyện.

Diệp Tuyết nói:

- Anh nói đi.

Lục Tiểu Phụng nói:

- Anh của cô không phải chết dưới lưỡi kiếm của Tây Môn Xuy Tuyết.

Diệp Tuyết thay đổi nét mặt hỏi:

- Sao anh biết được ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Lúc y chết, tôi đứng trước mặt y, máu của y chảy từ lưỡi kiếm ra, cơ hồ muốn dính vào người tôi.

Diệp Tuyết hỏi:

- Kiếm của ai ?

Lục Tiểu Phụng nói:

- Cửa chính ư.

Diệp Tuyết bỗng la lớn lên như điên cuồng:

- Người nói láo, người nói láo ...

Đợi cho tiếng vọng lại từ hang núi ngừng hẳn hoàn toàn, Lục Tiểu Phụng mới nói:

- Cô là người con gái đẹp nhất tôi từng thấy, đáng lý ra tôi có thể được cô bây giờ, tại sao tôi lại đi nói láo với cô làm gì ?

Lời nói của chàng thần nhiên mà sắc bén, đâm ngay vào chính giữa vấn đề.

Sau đó chàng lập tức bỏ đi ngay, đi thật xa rồi mới quay đầu lại, xuyên qua lá cây thưa thớt, chàng vẫn còn thấy cô ở đó.

Cô vẫn còn đứng bất động ở đó, cả thân hình như tan biến làm một với cái tự nhiên bao la thần bí mà mỹ lệ.

Nhưng có ai biết được trong lòng cô đang có cảm giác gì ?

Lục Tiểu Phụng bỗng cảm thấy có gì đó đau đớn trong lòng không sao nói ra được ... mình đâm người ta, chính mình cũng sẽ bị thương giống vậy.

Vì vậy chàng chỉ nhìn qua một thoáng, lập tức không quay đầu lại nữa.

- o O o -